

Samtlige Indstillinger tilligemed Lovfor-
slaget i sin Heelhed fattes under Et under
Forhandling.

Ordføreren (Falkesen): De ville,
mine Herrer, have seet, at det er i 4 Punkter,
at der ikke findes Overensstemmelse mellem
Loven, som den blev vedtagen her, og saaledes
som den blev vedtagen i Landstthinget. Det
første Punkt er med Hensyn til § 8. Ifølge
dette Things Billie skulde Værnepligten op-
fyldes i en af de Tjenestegrene, som ommeldes
i „de bestaaende Planer, eller i de fra den
lovgivende Magt for de fælles Anliggender
herom udgaaede Love“. Denne sidste Passus
er forandret i Landstthinget saaledes, at der
istedetfor var sat: „de for Hæren eller for
Søværnet gjældende Bestemmelser“. Fælles-
udvalget blev imidlertid enigt om, at naar man
som i Folkethingets Forslag fastholdt den Be-
stemmelse, som er givet i Grundlovsindskræn-
ningen af 29de August 1855 § 2, anden Post,
hvor netop de samme Ord bruges, havde man
givet (alt det Raaderum, som med Billighed
kunde forlanges, og man troede saameget mere
at kunne gjøre det, som man i § 23 har givet
Regjeringen en hyderligere Frihed over Mand-
skabet, hvilken den ikke tidligere har havt eller
ialtsald ikke troede at have, idet den ifølge
denne Paragraph vil kunne anvende Mandsta-
bet i saadanne Tjenestegrene, hvortil det ifølge
dets Brugbarhed kan anvendes. Dette
med Hensyn til det første Punkt, om hvil-
ket der til Landstthinget er gjort Indstilling,
ifølge hvilken Folkethingets Vedtagelse af Para-
graphen vil blive staaende ved Magt. Det
andet Indstillingspunkt er med Hensyn til §
15, hvori der af Folkethinget var vedtagen en
Bestemmelse med Hensyn til Mandskabets
Hvide. Denne Bestemmelse, der ogsaa fandtes
i den gamle Værnepligtslov, er udstemt af
Landstthinget. Det ophystes ved Conference
med Medlemmerne af Fællesudvalget, at naar
Landstthinget ikke ønskede Bestemmelsen, da var
det ikke for at sætte Hviden op, men tværtimod
fordi man meente, at der kunde findes Folk,
der vare af mindre Maal end 61 Tommer,
og som dog vare meget brugbare til Infante-
rister; men da man paa den anden Side saae,

at man ved at udelade denne Parantes aab-
nede Muligheden for, at Administrationen
kunde sætte Maalet op, og da man, hvis
man istedetfor 61 Tommer satte 60 Tommer,
frøgtede for, at det kunde have sine Ulemper,
navnlig med Hensyn til Geværernes Stør-
relse, blev man enig om at fastholde Bestem-
melsen, som den var vedtagen af Folkethinget,
og som den findes i den nugældende Værne-
pligtslov. Jeg kommer nu til de to Punkter,
hvor deels Udvalget, deels dets Fleertal har
ønsket, at dette Thing skulde foretage Foran-
dringer. Det første angaaer § 9. Medens
Folkethinget har vedtaget, at Behandlingen til
Udskrivning skal stee i Overensstemmelse med
„de bestaaende Forskrifter og fremtidige Love,“
har man i Landstthinget vedtaget, at den skal
stee i Overensstemmelse med „de Forskrifter,
som ere eller i Fremtiden maatte blive givne.“
Det er aabenbart, at der ved den sidste Be-
stemmelse ikke værnes saameget imod at under-
give Mandskabet Vilkaarlighed, som man kunde
ønske; men paa den anden Side har Fælles-
udvalget erkjendt, at da Sessions- og Udskriv-
ningsvoesenet henhører under Rigsdagen, vil
det, hvis det skulde vise sig, hvad man ibrigt
ikke frygter for, at Vilkaarlighed skulde gjøre
sig gjældende, staae i Rigsdagens Magt at
fremtvinge en Lov, hvorved saadan Vilkaarlig-
hed falder bort. Angaaende dette Punkt har
altsaa hele Udvalget indstillet, at Folkethinget
skulde give efter. Jeg kommer nu til det sidste
Punkt, det egentlig brændende Spørgsmaal i
denne Sag. Det er § 28, om Nummerbyt-
ning. Denne Paragraph var her i Thinget
vedtagen saaledes: „Nummerbytning kan fore-
gaae mellem Værnepligtige, som ere behandlede
til Udskrivning paa Sessjonen for samme Aar
og have Vedtegning om samme Tjensthygtighed“.
Hertil havde Landstthinget føiet følgende Be-
tingelse: „naar den, der ved Bytning erholder
det lavere Nummer, ikke har Vedtegning om
at være straffet efter Dom eller i fornødent
Fald godtgjør, at han ikke er dømt for en i
den offentlige Mening væcerende Handling.“
Jeg skal nu ikke her — i alt Fald ikke i Die-
blirket — gaae ind paa den tilspøiede Bestem-
melses Realitet. Jeg vil blot tillade mig at
fremstille for de Herrer, hvorledes Sagen stil-